

Het Kattengeballetje

Frankie vertelt

Hallo lieve mensen,

Ik ben Frankie en mij is gevraagd of ik mijn levensverhaal op papier wil zetten. Dat doe ik graag, want al ben ik pas zeven jaar oud, er is al heel wat gebeurd in mijn leven.

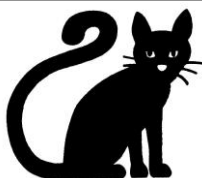
Ik ben geboren in het voorjaar van 2006, niet gezellig in een huis bij lieve mensen. Nee, mijn lieve moeder was een zwervende en zij woonde al geruime tijd op het terrein van de Cindu (de teerfabriek van Uithoorn). In een oude loods tussen alle stomende en stinkende ketels beviel zij van vier kindertjes. Het was een zwaar leven voor haar omdat er op het terrein honderden mensen dag en nacht in ploegendienst werken en alles zwaar vervuild is. Zo waren er mensen die mijn moeder wel eens een broodkorst opgooiden, maar helaas ook anderen die ons het liefst in de kokendhete teer zouden gooien. Onze moeder had ons heel goed in de loods verstopt en dat maakte dat zij ons regelmatig even alleen kon laten om een muisje te vangen. Toen wij zo'n vijf weken oud waren, gingen we op onderzoek uit en probeerden we heel voorzichtig kleine stukjes van het terrein te verkennen. Gelukkig waren er wat bosjes en perkjes waar wij als er gevaar dreigde ons snel in verstopten en bibberend van angst urenlang tegen elkaar aangedrukt zaten, net zolang tot het gevaar geweken was. Op een dag kwam ons mam terug en had zij haar hele snuit verbrand aan de hete teer, zij had wekenlang helse pijnen en toch bleef zij de verzorgende moeder voor ons.

Mijn vrouwtjes Annemieke en Els hadden mijn moeder al zien lopen, broodmager en vuil, langs de Amstel en vanaf die dag letten zij goed op of zij haar weer zagen en waar zij dan naar toe ging. Een keer tijdens het uitlaten van de hond zag Annemieke bij de teerfabriek enkele kittens op het terrein lopen. Meteen ging zij met Els bij de portier vragen of zij daar mochten rondkijken of wij gevangen konden worden. Eerst kregen zij geen toestemming om op het gevaarlijke terrein te komen, maar nadat zij de leiding hadden gewaarschuwd voor een komende kattenplaag indien er niet ingegrepen zou worden, mochten zij tot alle katten gevangen waren elke

avond een poosje in de auto rondrijden om ons te zoeken. Wel moesten zij voor zij het terrein betraden de nodige veiligheidseisen in acht nemen, zoals veiligheidshelm en -bril op.

De eerste avond zagen ze een tijdlang niets en net op het tijdstip dat ze naar huis wilden gaan zagen ze ineens mijn moedertje lopen met een van mijn broertjes. Mijn moeder was vreselijk bang en kwam niet in de buurt en al snel lieten zij zich niet meer zien. De volgende avond hadden zij meer succes, want mams was uitgehongerd en liep al snel het kooitje in waar geurig eten in lag.

Mijn broertje zag dit en schrok zich een ongeluk toen hij ons mam gevangen zag worden en hoewel ook hij vreselijke honger had, liet hij zich eerst niet vangen. Pas na enkele uren kon ook hij de verleiding van het eten niet weerstaan en liep een kooitje in.

De avond daarna wist een van de medewerkers te vertellen dat hij een paar uur eerder drie kittens had zien rondscharrelen en wees hij de plek aan. Toen mijn vrouwtjes de bosjes helemaal hadden doorzocht, zagen ze ons op een hoopje liggen, maar wij schrokken en wisten niet hoe hard we moesten wegrennen. Nadat er een kooi met voedsel en een touw eraan was neergezet en de vrouwtjes op wat wij dachten een veilige afstand stonden, liepen wij met ons neusje over de grond alle drie tegelijk richting kooi. Omdat ons mam al zo'n 24 uur weg was, hadden wij zo'n enorme honger dat we tot grote opluchting van mijn vrouwtjes gelijktijdig de kooi in liepen om te gaan eten. Wat schrokken we toen ineens het deurtje achter ons werd dichtgetrokken. In angst duikelden we over elkaar heen en het voer vloog door het hokje waardoor we helemaal onder kwamen te zitten.

Grote paniek dus, maar eenmaal bij de stichting aangekomen, werden we naar de huiskamer gebracht, waar een kennel stond en tot onze verbazing zat daarin het broertje, dat we al een dag misten. En zo werden we herenigd met ons broertje, echter niet zonder slag of stoot, want wij waren immers geen mensenhanden gewend en zodra er maar een hand bij ons in de buurt kwam, haalden we heel gemeen uit met onze poezelige, kleine stilettonageltjes.

Omdat wij tam gemaakt moesten worden, werden we om beurten uit de kennel gehaald en op schoot genomen. De eerste paar keren dat dit gebeurde waren we helemaal

verstijfd van angst en lieten we zelfs ons plasje lopen op schoot! Na enkele dagen vonden we het oppakken al minder eng en begonnen we ons een beetje te ontspannen als we op schoot lagen. De hond Beppie vond ons helemaal het einde en zij was zo lief voor ons dat we haar helemaal niet eng vonden en we ons zelfs helemaal lieten aflikken door haar. Er brak al snel een dag aan dat we op ons gemak in de kennel durfden te eten en zelfs met elkaar te spelen terwijl er mensen vlak naast ons zaten.

Enkele weken later mochten we eens voorzichtig loslopen en de huiskamer verkennen. Dat vonden we ook weer heel erg eng; toch won onze nieuwsgierigheid het van de angst. Wij lieten ons meteen niet meer pakken, maar na een poosje rondgescharreld te hebben waren we zo moe van alle nieuwe indrukken dat we omrolden van de slaap en we ons ook makkelijker weer lieten oppakken om terug in de kennel te worden gezet.

Wij groeiden als kool en mochten al snel overdag los in de huiskamer blijven, waar we ontdekten hoe fijn we in de enorme klimpaal konden spelen om vervolgens voor uren in slaap te vallen. Spelenderwijs werden we steeds tammer. Een vast ritueel werd het aflikken van de vingers die onder de smeerkaas zaten, van Annemieke en Els. Ettelijke keren werd dit herhaald en zo leerden we dat mensenhanden helemaal niet zo eng hoefden te zijn.

Langzaam aan werd er gesproken over plaatsen in goede tehuizen, maar toen sloeg het noodlot toe. Ons broertje Frey werd ineens heel erg ziek, de dierenarts constateerde hoge koorts en gaf hem medicijnen. De volgende morgen lag Frey dood in zijn mandje. Meteen bleek ook dat mijn zusje Lotje niet in orde was. Naarmate de uren voorbij gingen, verslechterde zij en de volgende dag stierf ook zij. Tot overmaat van ramp werden een dag later mijn broertje Jantje en ikzelf ook ernstig ziek en wat de dierenartsen en mijn vrouwtjes ook deden, niets mocht baten. Jantje stierf binnen enkele uren en ik werd zo ziek dat de dierenarts vreesde voor mijn leven.

Ondanks de twee soorten antibiotica knapte ik niet op en lag ik dagenlang als een dweiltje bij de hond Beppie in de mand. Na een week niet gegeten te hebben was ik zo verzwakt dat ik niet meer op mijn pootjes kon staan en overwoegen mijn vrouwtjes om mij te laten inslapen. Alsof ik het had gehoord nam ik ineens een minuscuul stukje rosbief aan. Terwijl ik dit at, smeekten mijn vrouwtjes: toe nou Frankie, als je dit opeet en weer beter wordt, krijg je voor de rest van je leven rosbief! Nou daar zaten ze aan vast, want vanaf dat moment at

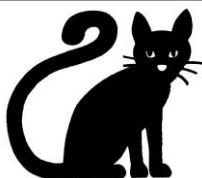
ik alleen rosbief en knapte ik zienderogen op. Na twee maanden alleen maar rosbief gegeten te hebben, wilde ik ook wel wat tartaar eten en toen pas kreeg ik geleidelijk aan interesse in brokjes en blikvoeding. Mijn vrouwtjes hebben heel lang woord gehouden, want ik kreeg elke dag een paar heerlijke plakjes rosbief.

Toen ik helemaal beter was, had ik zoveel energie in mijn lijfje dat ik van alles ging slopen in het huis van mijn vrouwtjes. Zo beet ik diverse malen de internetbedrading aan flarden en hing ik regelmatig bovenin de gordijnen. Nadat ik een fikse kras had achtergelaten op het beeldscherm van de gloednieuwe televisie, bedachten zij dat het voor mij beter zou zijn om naar beneden te verhuizen. Tussen alle andere snorrebaarden zou ik lekker mijn overvloedige energie kwijt kunnen raken. Eerst vond ik het drie keer niks beneden, ik deed niets anders dan grommen en blazen naar mijn soortgenoten en ik snapte niet waarom ik niet meer mee naar boven mocht. Na een week was ik helemaal gewend en dolgelukkig met zoveel vriendjes om mij heen.

In de zomer van 2010 had ik ineens een nare bloedende wond in mijn voetzooltje. De vrouwtjes dachten dat het kwam door het krabben aan het grote houten speeldorp, waar ik heel wat uurtjes in doorbracht. De wond ging dicht, maar enkele dagen later liet ik alweer overal bloedstempels achter en was mijn voetzooltje erg gezwollen. De wond ging ontsteken en ik kreeg een antibioticakuur toegediend. Helaas kwam het steeds maar weer terug en bij een bezoek aan dierenarts Petra bleek dat het helemaal niet door het speeldorp kwam, maar dat ik een auto-immuunziekte had, pododermatitis genaamd. De verschijnselen hiervan zijn dat zich geen eeltlaagje vormt op mijn voetzooltjes, zij blijven dus babyzacht en barsten bij het minste of geringste open. Omdat mijn voet niet meer vanzelf genas, heeft Petra mij geopereerd en daarna mocht ik niet meer op ruwe stenen lopen en ook mochten mijn voetjes niet meer nat worden. Zodoende verhuisde ik weer terug naar de privéverdieping en daar was ik weer snel gewend.

Ik was blij dat ik weer kon knuffelen met Beppie de boxer en ook werd ik weer regelmatig verwend met overheerlijke plakjes rosbeef en lag ik 's avonds weer heerlijk op schoot. Hoewel het leven goed was, ging ik mij al snel weer vervelen en dat uitte zich natuurlijk in het uithalen van rottigheid. Waar ik het allermeest van genoot, was het pesten van Toffie; zij was een van de andere negen poezen die ook bij mijn vrouwtjes wonen.

Het begon met de traplift die voor Els geïnstalleerd werd. Hoewel Toffie helemaal niet zo bang uitgevallen was, bleek zij vanaf dag één doodsbang voor de traplift. Zodra Els naar boven kwam, rende Toffie in paniek de trap af en schoof zij vervolgens op haar buikje door de huiskamer. Ik zag het aan voor een spelletje en besprong haar, met het gevolg dat zij steeds banger werd. Enkele weken later bivakkeerde Toffie uitsluitend bovenop een hoge kast en zodra zij aanstalten maakte om eraf te gaan, rende ik achter haar aan, dreef haar in een hoek en begon erop los te meppen. De vrouwtjes probeerden haar in bescherming te nemen, maar wat ze ook deden, Toffie had geen leven meer in huis. Op een dag vonden de vrouwtjes dat het zo stonk in de woonkamer; na enig speurwerk bleek dat Toffie bovenop de kast had gepoept. En dit terwijl zij al ruim elf jaar bij de vrouwtjes woonde en altijd netjes gebruik maakte van de kattenbakken. Hoewel mijn vrouwtjes veel van haar hielden, zagen zij wel in dat mijn gepest nooit over zou gaan en dat het voor Toffie daarom beter zou zijn bij iemand anders te gaan wonen.

Tegenwoordig woont zij naar volle tevredenheid bij vrijwilliger Wies, die alleen maar een lieve oude hond heeft, waar Toffie vaak bij gaat liggen; ze wordt dagelijks verwend met lekkere hapjes en heel veel knuffeltjes.

Sindsdien werd het leven ineens een stuk saaier voor mij, maar dat was van korte duur. Er kwam een nieuwe bewoner op de bovenverdieping, Ollie genaamd! Hij is een lieve, bescheiden kater en ik had al rap in de gaten dat het heel leuk was om hem te pesten. Al snel dreef ik Ollie tot wanhoop en dat was niet zo goed voor hem. Hij heeft namelijk suikerziekte en mijn getreiter gaf zoveel stress dat zijn bloedsuikers erg gingen schommelen en hij ook zijn vacht kaalplukte. Vanwege dit feit worden Ollie en ik nu strikt gescheiden gehouden.

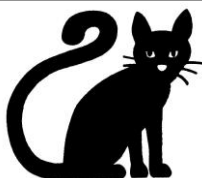
Ondanks het feit dat mijn gepest totaal geen indruk maakt op de andere poezen heb ik het toch wel naar mijn zinnetje bij mijn vrouwtjes en met Beppie de boxer knuffel ik weer heel wat af. Eigenlijk ben ik dus een echte honden-kat!

Zo bang als Toffie voor de traplift was, zo leuk vind ik het en ik zit dan ook regelmatig met mijn poezelige gatje op het stoeltje ervan en geniet als ik dan naar boven word gestuurd of naar beneden word gehaald. Jullie zouden dan mijn eigenwijze koppie eens moeten zien.

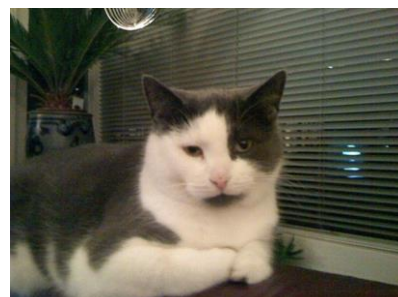
Wat ik tot slot nog even kwijt wil, is dat ons mam een tamme huispoes bleek te zijn, die door alles wat zij meemaakte tijdens haar zwerversbestaan wel bang voor mensen was maar zeker niet agressief.

Nadat zij helemaal hersteld was en weer vertrouwen in mensen had gekregen is zij na enkele maanden geplaatst bij heel lieve mensen, waar zij het nog steeds heel goed maakt!

Op de eerste foto hieronder was zij net gevangen, de tweede werd twee maanden later gemaakt en op foto drie zien jullie mijn moeder in haar nieuwe tehuis.

Groeten en een heleboel knuffels van Frankie

Herman en Gijs

Dit is Herman, onze nieuwe bewoner. Hij kwam sinds enige maanden elke nacht op ons pad blikvoer eten. Na een paar weken zijn we het voer in een vangkooi gaan zetten, dus hij was al gewend voor zijn eten de kooi in te gaan. Daarna hebben we hem snel gevangen, laten castreren, inenten en negen volgezogen teken van hem af laten halen. Omdat er helemaal niets bekend is over zijn achtergrond zal de toekomst uitwijzen of Herman ons ooit zal gaan vertrouwen of dat hij ons uitsluitend als voedselverstrekkers zal blijven zien.

Een week na de komst van Herman kwam Gijs ons kattenvolkje versterken. Deze oude zwerfkater kwam al tien jaar eten bij onze vrijwilliger Jenny. Aangezien zij gaat verhuizen, wilde zij de oude man niet zonder verzorging achterlaten en nadat wij een warm mandje voor hem hadden aangeboden, heeft zij hem gevangen. Het was goed dat hij eindelijk van de straat af was, want hij had een vreselijk slecht gebit en was bovendien nog niet gecastreerd.

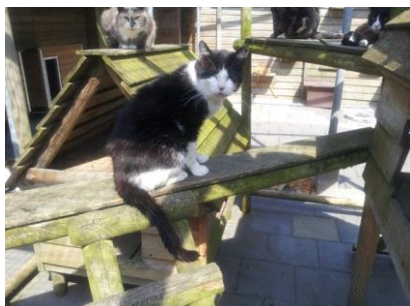
Nu kan het goede leven gaan beginnen voor deze inmiddels je-weet-wel-katers!

Wie steekt ons de helpende hand toe en adopteert Herman, Gijs of een van onze andere snorrebaarden. Financieel hoor, zij zijn immers niet geschikt als huiskat! Voor 15,00 euro per maand kunnen wij een kat dagelijks voorzien van eten en een schone kattenbak. Voor informatie kunt u Els bellen. Telefoonnummer: 0297-566285 of 06-12725071.

Adriaan

Aandachtspunten

Open middagen voor adoptieouders

Deze worden gehouden op:

Femke

Zaterdag 10 augustus 2013: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 9 november 2013: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 8 februari 2014: van 14.00 uur tot 16.00 uur.

Kloppen uw gegevens nog? Indien dit niet het geval is, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Dat kan per post, telefonisch of via e-mail. De gegevens vindt u bovenaan in deze Kattebel.

Indien u uw donateurschap wilt beëindigen (wat wij niet hopen), wilt u dit dan alstublieft even aan ons melden. Wij halen dan uw gegevens uit ons adressenbestand, om onnodige portokosten te besparen.

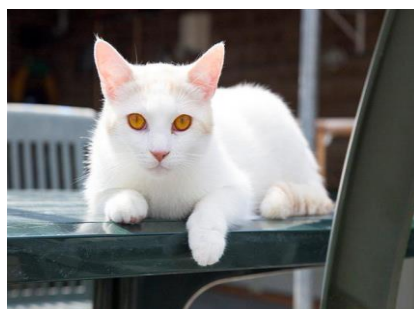
Onze stichting is sinds 1 januari 2008 door de belastingdienst aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling. Dit houdt in dat uw donaties/giften aftrekbaar zijn.

Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen.

Wij blijven enorm begaan met het welzijn van onze harige vriendjes. Zij rekenen op ons en wij rekenen op u en hopen dat u ons zult blijven steunen.

Frits

Moos

Roxy

Ook bij deze Kattebel hebben wij weer een acceptgiro ingesloten. Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze uiteraard als niet ontvangen beschouwen.

